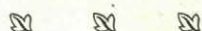

Als de vischdief weer bij z'n nest neerstrijkt, blijft de bontbek zitten, alleen „pruttelt” hij wat binnensmonds.

Wanneer na eenigen tijd m'n vriend me komt halen, is er niets bijzonders meer gebeurd, alleen is de bontbek nog een keer aan het „houtjes-gooien” geweest. Voor we ons verwijderen, leggen we de eieren van den bontbek in het oude kuiltje terug en blijven dan op een afstand wachten tot de beide vogels, bontbek en vischdief, weer rustig zitten te broeden.

Deze bontbek liet z'n eieren bij verplaatsing dus niet in den steek. Mogelijk doordat het voor den vogel heel lastig was, om door de aanwezigheid van het blokje hout, op het oude nest plaats te nemen.

S. DE WAARD.

DE VLAAMSE GAAI EN DE EIKELS.

In verband met de opmerking in „De Levende Natuur” van 1 October 1936, omtrent nadere waarnemingen aangaande het begraven van eikels door de Vlaamse Gaai, kan ik het volgende meedelen:

Het was ongeveer Nieuwjaarsdag 1926 dat zich in mijn tuin, en wel in een perenboom, een viertal Vlaamse Gaaien vertoonden en blijkbaar zochten naar alles wat van hun gading was. De vogels kwamen dezelfde dag weer terug en, omdat ik graag een foto van deze zeer mooie vogels wilde hebben, bedacht ik in mijn tuin een dode knotwilg te plaatsen en daar voedsel op aan te brengen en ze aldus te lokken. Bij een boer was men bereid mij een zodanige boom, die ik aanwees, te bezorgen en wij zetten de stam ongeveer 30 cm in de grond tegen een hekwerk, aan de slootkant. Een stevig touw zorgde dat de boom niet kon omwaaien. Om een aardige foto te verkrijgen liet ik enige takken op de „kopstoof” staan. Er werden nu verschillende eikels op de boom gelegd en nog geen uur na het plaatsen waren de Gaaien al aanwezig en aten hun buikje dik. Gelukkig had ik met mijn kinderen in de herfst een flinke partij eikels gezocht en mee naar huis genomen. Zodoende kon ik aan de grote verlangens der schrokhanzen voldoen. Want het bleef gelukkig niet bij een enkel bezoek, neen, ze kwamen weken achter elkaar vier à vijf keer per dag een bezoek aan het „tafeltje-dek-je” brengen. Ik zeg gelukkig, omdat we er niet genoeg van kregen deze schitterende, brutale rakkers waar te nemen. Wel verjoegen ze andere vogels zoals mussen, spreeuwen, vinken en mezen, doch ze bleven slechts een ogenblik en verdwenen daarna naar de overkant van het brede water, dat achter mijn tuin ligt. Dikwijls zagen we, dat een eikel stuk gehakt werd om dan opgepeuzeld te worden, doch meer keren namen wij waar, dat ze van twee tot vier eikels zonder gehak o.d. doorslikten en dan wegvlogen. 't Gebeurde zelfs dat, na het inslikken van enige vruchten nog

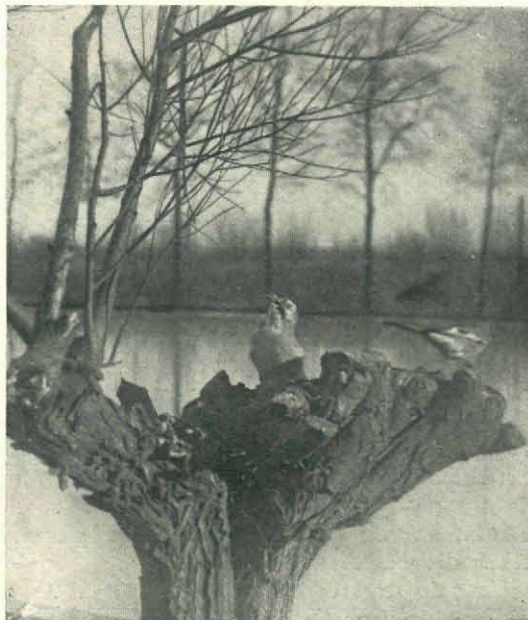

Foto v. d. Vooren.

De ene Vlaamse Gaai op het punt om een eikel in te slikken, de andere wipt van de boom om zijn buit aan de overkant van het water in de grond te stoppen.
(Nadruk verboden)

een laatste in de snavel genomen werd en dan de overkant van het water opgezocht. Zeer dikwijls, dus niet een hoogst enkele keer, hebben wij waargenomen, dat ze precies tegenover onze tuin aan de kant van de sloot, ongeveer een 0.50 à 0.75 m vanaf het water met de bek een opening in de met kort gras begroeide grond hakten en daarin hun buitgemaakte eikels deponeerden.

Op bijgaande foto ziet U een Gaai, die juist een eikel zal inslikken en één die van de boom wipt om zich naar de overkant van het 35 m brede water te begeven om aan z'n hamsterneigingen te voldoen. Ik gebruik deze uitdrukking, omdat wij later de vogels ook enige malen op die plaatsen waarnamen en dan zagen, dat ze in de grond hakten en de omgeving afzochten. Vanuit mijn serre was de afstand ongeveer 46 meter en dus viel 't lastig om waar te nemen, of ze de begraven eikels weer vonden en opaten. Jammer is het, dat ik toen nog niet mijn „Zeiss 8 + 30” had; wellicht had ik dan meer nauwkeurige waarnemingen kunnen doen. Maar, gezien de handelingen die hier verricht werden, geloof ik dat ze zich bewust waren van de vroegere opbergerij en dat ze zich met de weer opgezochte eikels konden voeden. Dat verscheidene eikels niet teruggevonden worden is als zeker aan te nemen en dus draagt de Vlaamse Gaai ongetwijfeld bij tot de verspreiding van de eik.

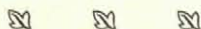
Op de bewuste plek heb ik geen eikenboompjes zien opgroeien, doch dat is geen bewijs, dat zich daar geen eikels hebben ontwikkeld, want elk voorjaar worden op dit terrein schapen en jong rundvee gebracht en dus zullen alle jonge spruiten door deze dieren worden weggemaaid. Een wonder zou 't zijn als er hier één gespaard bleef. Wordt echter het terrein niet afgevreten of gemaaid, dan zullen ongetwijfeld de Vlaamse Gaaien, ongewild, uitzaaiers van onze eik zijn.

Ten slotte zij opgemerkt dat bijgaande foto 13 Januari 1926 is genomen, dus niet alleen in September en October, doch ook veel later, zelfs in de winter, worden de eikels weggestopt.

Uit bovenstaande blijkt, dat ik met gerustheid kan eindigen met: „Geen twijfel omtrent de Vlaamse Gaai”.

Utrecht, 21 October 1936.

A. A. VAN DER VOOREN.

JANUARI.

We moeten het nog eens hebben over de wintervoeding voor de vogels. Daar wordt tegenwoordig gelukkig veel aan gedaan, niet het minst in de steden en zelfs op bovenwoningen. Venters, die mij tot nu toe voorzien hebben van een overmatige hoeveelheid schoenveters en scheermesjes, komen tegenwoordig met voederblokjes en pakjes wintervoer in de nieuwe combinatie van Sluis. Dat is heel prettig, want dat wintervoer van Sluis is inderdaad voor alle doeleinden geschikt.

Het onooglijk stuk spekworod heeft nu wel afgedaan en is vervangen door de kettingen van pinda's en de kunstig geopende kokosnoot. De pindaketen trekt niet alleen allerlei soorten van meezen, maar ook boomklevers en spechten. Het is een onbetaalbaar gezicht om zoo'n groote slungel van een bonte specht te zien bungelen aan het slappe pindakoord. Wanneer je losse ongepelde pinda's neerlegt, ook hazelnoten en okkernoten, dan komen de boomklevers en spechten, die wel weghalen om ze te verslepen naar hun bergplaatsen. Let er op, of de zwarte meesjes dat soms ook doen. Van nature leggen die voorraden aan van de dikke zaden van zilverspar en Nordmanniana, die ze van den grond oplezen. Let er ook eens op, of spreuwen, vinken, muschen die pinda's al ontdekt hebben.

Voor de vogels, die hun voedsel vooral op den grond zoeken, hebben we de voederhokjes, voedervloeren en de grond zelf. Merels, vinken, musschen, groenvinken, geelgorzen maken we al gelukkig met brood (daar komen trouwens de koolmeezen ook al graag op af). Ook de roodborstjes en heggemusshes pikken de fijnste broodkruimeltjes op, maar voor hen nemen we dan toch liever dat „nieuwe” mengsel van Sluis. Daar pikken de winterkoninkjes ook van. Ik gebruik ook geraspte of zeer fijn gesneden pinda's.